

Eleonora Marčiulionienė (Lukšaitė, 1912–2001)

Eleonora Marčiulionienė (Lukšaitė, 1912–2001) – viena ryškiausių lietuvių keramikių, ypatingo kūrybiškumo dailininkė, savo kūrinuose sulydžiusi lietuvių liaudies meno, antikos, baroko, secesijos bruožus ir tapybos, grafikos, skulptūros elementus. Meistriška technika ji kūrė formų, spalvų ir faktūrų turtingumu stebinančius dekoratyvinius indus bei skulptūrinius reljefus, vitališkas kamerines skulptūras ir skulptūrines kompozicijas, amžininkų lygintas su ispano Antonio Gaudi spalvinga plastika.

Dailininkė gimė Tauragnuose, vaikystę praleido Rusijoje. 1937 m. baigė Kauno meno mokyklos keramikos klasę, 1937–1937 m. tobulinosi keramikos mokykloje Bechyne (Čekija). 1938–1944 m. dėstė Kauno dailiųjų amatų mokykloje. 1944 m. pasitraukė į Vokietiją, 1946–1949 m. dėstė Dailės ir amatų mokykloje Freiburge. Nuo 1949 m. gyveno Australijoje, nuo 1956 m. – JAV, Čikagoje.

E. Marčiulionienės dekoratyvinės ir skulptūrinės keramikos kūriniai buvo rodomi atstovaujant Lietuvai pasaulinėse parodose Paryžiuje (1937), Niujorke (1939), I tarptautinėje amatų parodoje Berlyne (1938). 1946 m. Vokietijoje jos sukurtą vazą lietuvių bendruomenė išrinko dovanoti sosto paveldėtojai Elžbietai II vestuvių proga; kitą vazą Lietuvos Raudonojo Kryžiaus užsakymu dailininkė sukūrė Čikagos kardinolui Samueliui Stritchui. Sukūrė ir religinių kompozicijų: kryžiaus kelio stotys marijonų ir jėzuitų koplyčiose Čikagoje, skulptūros Šv. Kazimiero bažnyčioje Niujorke.

Čiurlionio galerijoje Čikagoje surengė keturias individualias parodas (1970, 1974, 1980, 1988). Beveik visus šių parodų eksponatus išpirkdavo lietuvių publika. Dalyvavo daugelyje bendrųjų ir grupinių parodų. Priklausė Lietuvių dailės institutui, Lietuvių dailininkų draugijai.